

Jindra Baštová se narodila 27. 2. 1954 v Ledči nad Sázavou. Od narození žila ve vesnici jménem Příseka u Dolních Kralovic ve dvougeneračním domě. Neměla žádné sourozence a to ji hrozně mrzelo. Jako malá nechodila do Mateřské školy, ale hlídala ji babička. A proto mohli její rodiče chodit do práce, maminka pracovala v zemědělství a otec pracoval jako tesař na stavbách domů. Už od malička si hrála s panenkami na paní učitelku, a také se jí stala.

Na povinnou školní docházku nastoupila v roce 1960 do základní devítileté školy v Dolních Kralovicích. Měla velké štěstí na svou první paní učitelku. Byla pro ni nejen učitelkou ale i druhou maminkou, dokázala utěšit, ale i v pravou chvíli napomenout. Zanechala v ní hluboký vztah k dětem. V průběhu základní školy navštěvovala tělovýchovný kroužek Sokola, účastnila se recitačních soutěží.

Ohromný zásah do nejen jejího života bylo vystěhování z jejich rodinného domu kvůli výstavbě vodního díla. Velkou záhadou pro projektanty bylo vyřešit dopravu vody do Prahy. Zvítězil projekt tlakového tunelového přivaděče. Výstavba tohoto gigantického díla výrazně zasáhla do životů místních obyvatel i krajiny. Z mapy zmizela historická městečka Dolní a Horní Kralovice, Zahrádka a několik menších osad, zdemolováno bylo téměř 900 staveb, mimo jiné zámek, kostel a železniční nádraží. Některé části kostela jsou uloženy - v kostele v Keblově, Kondraci, Číhošti a ve skanzenu v Kuřimi u Kolína. V roce 1964 se mezi dospělými lidmi objevily otázky ohledně přehrady na řece Želivce, která lemovala krajní domy jejich vesnice. Lidé diskutovali, kam se po stavbě přehrady přestěhují. Někteří zvolili vzdálenější místa například Kolín, Benešov, Praha. Jiní se rozhodli pro stavbu rodinných domů svépomocí. Mezi tuto skupinu lidí patřili i její rodiče. Dolní Kralovice bylo krásné městečko. Bohužel jsou to jen její vzpomínky na rané dětství. Bylo totiž rozhodnuto, že musí Dolní Kralovice ustoupit vodnímu dílu Želivka. Přesto má stále v očích živé myšlenky, jak tam nejenom chodívala devět let do školy, ale i jak chodila s rodiči nakupovat, k lékaři a za kulturou. Občas jezdila s maminkou do Vlašimi i do Prahy. Byly to krásné zážitky, ale bylo to její poslední cestování vlakem. Vybavuje si, že se učila názvy jednotlivých stanic. Dnes už by si na ně ale nevzpomněla. Má také nepříjemné vzpomínky na rok 1968, kdy sovětský tank smetl trafikou i s paní prodavačkou. V paměti má tanky, které jezdily po dlaždicích pod okny školy.

Jindra Baštová si vzpomíná a barvitě si i po těch letech vybavuje, jak jednoho dne ji a maminku přivedl otec na širé pole k Vraždovým Lhoticům, kde byly vyhloubeny dvě jámy a

řekl jim: „Děvčata, tady budeme jednou bydlet!“ Ona to ve svých dvanácti letech ještě nechápala, ale její maminka se dala do usedavého pláče. Doma po dlouhé poradě se stavbou domu souhlasila. Nastalo vyřizování povolení ke stavbě, shánění materiálu, který mnohdy nebyl dostupný. V této oblasti ještě nebyla zavedena elektřina, proto se první základy domů míchaly v nádobách zvané kalfasy, a to ručně. Lidé chodili do práce, odpoledne na stavbu svého domu a mnohdy večer se soumrakem ještě museli absolvovat pěti kilometrovou zpáteční cestu do původního bydliště Příseky. Není tedy divu, že mnozí muži si svůj domek dlouho neužili a předčasně zemřeli. I její otec po dvou letech stavení vážně onemocněl a zemřel na infarkt a mrtvici. Domek, který postavil, si ani moc neužil.

V roce 1969 bylo již oficiálně rozhodnuto, že se budou muset přestěhovat z Příseky, i když domy ještě nebyly dostaveny. V tomtéž roce byla přijata ke studiu na Gymnázium v Ledči nad Sázavou. V domě stále neměli elektřinu, a proto když se učila, musela si svítit petrolejovými lampami. Podmínky pro ně byly velmi těžké. Neměli ani silnici, a proto se v autobuse museli přezouvat, aby si o nich ostatní lidé nemysleli, že vypadají jako nestydy...

Jindřiška Baštová měla a stále má ráda děti, bavila ji práce s nimi, a proto se rozhodla po maturitě jako nekvalifikovaná učit na základní devítileté škole v Dolních Kralovicích. Pod vedením zkušené paní učitelky postupně získávala první metodické poznatky. Po roce praxe a vykonání přijímacích zkoušek byla přijata ke studiu na Pedagogické fakultě Univerzity Karlovy v Praze - obor NŠ první stupeň. Po ukončení studia nadále učila a nyní stále učí v Dolních Kralovicích.

Zanedlouho poté se provdala za Antonína Baštu. Narodily se jim dvě dcery Ivana a Lucie. Dceři Ivaně se narodila dcera Martina. A Lucii se narodil syn Patrik a dcera Kristýna. Svou pedagogickou činností a svým ohromným zájmem o děti inspirovala svou vnučku Martinku, která se stala taktéž paní učitelkou na základní škole. Nyní tedy své ohromné pedagogické zkušenosti může předávat své vnučce.

Její život je velmi harmonický plný lásky a štěstí. Až dosud žije ve spořádané rodině, kde má přednostní místo láska a úcta jeden k druhému. Slzy do očí jí vstupují ale tehdy, když vzpomíná na její rodný dům. Jejím strachem po zatopení se stalo to, že když přejíždí most přes vodní dílo Želivka, nemůže se pouhým okem podívat na vodu. Taktéž na procházku k Želivce nikdy nešla, protože ji ta voda všude kolem opravdu děsí.

Celý život je ale vděčná za to, jaký krásný život prožila a stále prožívá. Například krásné vzpomínky má na to, že se stále ještě setkává se svými spolužáky ze základní školy. Potkávají se každé tři měsíce, vzpomínají na společné zážitky a povídají si, co zažili a prožili. Toto vše jí hřeje u srdíčka.